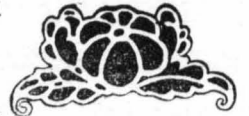

ΤΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΤΩΝ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΩΝ

ΤΟΥ ΓΑΒΡΙΗΛ ΦΕΡΡΥ

Η ΚΟΙΛΑΣ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΥ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ. — Στην Άρση, πρωτεύουσα της πολιτείας Σονόρας του Μεξικού, φτάνει ξαφνα μία μέρα ένας μυστηριώδης Ισπανός ευγενής, ο δόν Έστεβάν δέ Άρκελά, με την άποψη να διοργανώσει και να εκστρατεύσει από κυνηγούς αγρίων θηρίων, χρυσόθηρας και άλλους τυρωδιώτες και να εκστρατεύσει με αυτούς στα βόρεια παράλια μεξικανικών δασών, όπου βρίσκονται θησαυροί χρυσού, μαγόμενος με τους άθροισμαγούς Ίνδους της ζούγκλας και τα θηρία. Ένώ ή έτοιμασίες της εκστρατείας αυτής προχωρούν περτωδώς, ο δόν Έστεβάν καλείται ξαφνα από ένα χρυσόθηρα, τον Κουχίλλο, σε ιδιαίτερη συνέντευξη. Ο Ίσπανος ευγενής πηγαίνει στη συνέντευξη και ανακαλύπτει ότι ο Κουχίλλος είνε ένας παλιός γνωστός του κατοικούς του εκεί, ο δόν Ισπανός έχει παλιούς λογαριασμούς. Είνε έτοιμοι ν' άλληλοσφασάν, μα τό μυστικό του Κουχίλλου συγκρατεί τον δόν Έστεβάν. Ο τυρωδιώκτης τού προτείνει να τον δολοφονήσει με τό χρυσόφορο κοιλιάς, ημέρες μακράς, μέσα στα παρθένα δάση, άρκει να τού άποψηθεί πως θα τού δώσει άπ' έλας έκείνο τό παραμυθένιο χρυσάφι, τό μερικό του. Ο δόν Έστεβάν δέχεται κι' ο Κουχίλλος τού έφηγεί πως έμιασε τό μυστικό της κοιλιάς του χρυσού. Τό μυστικό αυτό τό ήξερε μονάχα ένας άπρητος κυνηγός, ο Μάρκος Άρρελλάνος. Ξεκίνησαν κάποτε μαζί και μαγόμενοι με τους Ίνδους, έφτασαν στό μέρος του θησαυρού, αλλά δέν πρόφτασαν ούτε να τον άγγιξουν. Τους έπέθεσαν ξαφνα οι Ίνδοι και σκότασαν τον Άρρελλάνο... Ο δόν Έστεβάν ξεκινάει για την κοιλιά του χρυσού μετά δύο βδομάδες. Στο δρόμο βρίσκουν έτοιμοθάνατο άπ' τί δίπα τον γιού του Άρρελλάνου, τόν Τιβούρκο. Ο Κουχίλλος μένει μαζί του, τόν φέρνει στις αλσθήσεις του και φεύγουν άμέσως για την κατασκήνωση τού δόν Έστεβάν, όπου τί ήώρα τους περικυκλώνουν άγρια θηρία, τα οποία διψούν και θέλουν να ζειφάσουν στην πλαγιή χαφρός. Άγριοι βρωχηθεί νοούν τον άέρα. Η συνουσία τών χρυσόθηρων άγανα κι' τρέμει... Ξαφνα προβάλλουν μέσ' από τό σκοτάδι δύο κυνηγοί φίηλοι και εύρωστοι, σαν γίγαντες. Αύτοι σόζουν τη συνουσία, σκοτώνοντας τις τίγρεις, και κάθονται κατόπι δλοι μαζί να γευματίουν. Πλησιάζει κοντά στη φωτιά κι' ο Τιβούρκος. Η εμφάνισή του άμως προκαλεί κατάπληξη και συγκινηση στον δόν Έστεβάν και τούς δύο κυνηγούς. Καί στους τρεις αυτούς ανθρώπους, τό πρόσωπο του νέου θυμίζει κάτι τό τρομερό, τό άνατριχαστικό...

(Συνέχεια έκ τού προηγούμενου)

— Έχετε δικη, είνε ο δόν Βικέντιος, καθηνάχοντας. Πέστε μου όμως ποιο είνε οί σκοποί σας, δόν Έστεβάν. Σε τί ζητάτε να σας βοηθήσω ;

Ο δόν Έστεβάν ζιττάει γύρω μήπως τούς άκουνε κανείς κι' άρχισε να διηγείται στον γερονσιαστή της Άρσίτης :

— Οί σκοποί μου είνε ήρηθεί και εύγενείς. Δέν θέλω για τόν έαυτό μου τίποτε. Έχω και τίτλους και περιουσία. Τό δικαίό μου είνε ν' άποσπάσω τή Σονόρα άπ' τό Μεξικό και να τήν κάμω ανεξάρτητο βασίλειο, με βασίλεια έναν από τούς πύ γνωστούς και πύ τολμηρούς πρίγκηπας της Ευρώπης, ο άποιος έχει χάσει τό θρόνο του...

Τήν ίδια στιγμή τού ο Τιβούρκος σεφάριταν τή λατρευτή του Ροζαρίτα κι' ο δόν Έστεβάν έκμυστηρεύονταν στον δόν Βικέντιο τούς σκοπούς του, ο Αύγουστίνος Πένα, ο ιδιοκτήτης της μεγάλης άγροικίας τού Έλασιού, γύριζε στην έπαυλή του έφηπτος, ύστερα από μία έκδρομή του στις άπέραντες φυβίες του, έχοντας ως συνοδό του τόν ηρωικό έφημείο τού κτηματός του.

— Η κόρη μου, Έλεγε ο δόν Αύγουστίνος στον έφημείο, θα γίνη γυναίκα τού γερονσιαστού δόν Βικεντίου. Αύτή είνε ή έπιθυμία τού δόν Έστεβάν δέ Άρκελά, τού φίλου και ίσχυρού προστάτου μου.

Ο γέρο έφημείο κούνησε τό λευκό του κεφάλι και έλεγε :

— Ο γαμπρός τού σας έπρότεινε ο δόν Έστεβάν, δέν είνε άξιοκαταφρόνητος, τέκνον μου. Είσαι βέβαιος όμως, ότι θα τόν δεχτή ή δόνα Ροζαρίτα ;

— Η δόνα Ροζαρίτα θ' άκούση τόν πατέρα της, είνε σοβαρά ο δόν Αύγουστίνος και θα κάμω δ.π της πύ εγώ. Γιατί όμως μού τό λέτε αυτό, πάτερ μου ;

— Γιατί έχω τήν ύποψια, ότι ή δόνα Ροζαρίτα έχει δώσει τήν καρδιά της σε κάποιον άλλο.

— Έννοείς τόν νεαρό κυνηγό Τιβούρκο Άρρελλάνο ;

— Άκριβώς.

— Ο νέος αυτός δέν είνε κακός βέβαια. Είνε φτωχός, αλλά τί σημαίνει ; Μήπως δέν έχω ενά άκριβή περιουσία, για να τόν κάμω έναν άπ' τούς πλουσιωτέρους ανθρώπους τού Μεξικού ; Είνε ακόμα ήμνος και γενναίος κι' εύχαριστός θα τού έδωνα τήν άγαπημένη μου κόρη γυναίκα του. Αλλά τώρα πειά δέν μπορεί να γίνετα συζήτηση σχετικώς. Έδωσα τό λόγο μου στον δόν Έστεβάν, ο άποιος φθάνει σε λίγο στην έπαυλή, με τόν γερονσιαστή της Άρσίτης δόν Βικέντιο Τραγαδόρο.

— Κάμε όπως νομίζεις καλύτερα, τέκνον μου, είνε ο έφημειός. Πάντως, έχω να τού έμπιστευθώ κάτι πολύ σπουδαίο. Ο Τιβούρκος Άρρελλάνος δέν είνε ούτε φτωχός, ούτε άσημος.

— Πώς γίνεται αυτό ;

— Όταν ψηφοφραγοδσε ή θετή μητέρα του, ή γυναίκα τού Μάρκου Άρρελλάνου, βρισζόμουν κοντά της. Είχα πει να τήν έξομολογήσω και να τής δώσω τόν Άγία Μετάληψη. Ο Τιβούρκος ήταν επίσης εκεί. Τότε ή μητέρα του, βλέποντας τόν θάνατο να πλησιάζη, έμπιστεύθηκε στο θετό γιού της τό μυστικό ενός θησαυρού, τού βρισζεται μέσα στα παρθένα δάση, κι' ο άποιος έγινε αιτία να χάση τή ζωή του ο άντρας της. Τόν άρκασε συγχρόνως να εκδικηθή τό δολοφόνο τού θετού του πατέρα, τού έλεγε πως θα τόν ανακαλύψει και τόν συμβούλεψε να έρευνηση και να έξασκριώση τό μυστικό της καταγωγής του. Ο νέος άκριβότερος πάντο άπ' τήν έτοιμοθάνατη πός δέν θα ξεχάση τό λόγο της και τής συμβουλής της. Έτσι ή φτωχή γυναίκα πέθανε άνακουμισμένη...

— Δέν ξέρω τί είνε αλήθεια και τί φαντασία άπ' έλ' αυτά, είνε ο δόν Αύγουστίνος. Πάντως, άποιαδήποτε κι' άν είνε ή καταγωγή τού Τιβούρκου Άρρελλάνου, κι' όσους θησαυρούς κι' άν ανακαλύψει, δέν μπορεί πειά να γίνη σύζυγος της κόρης μου. Έδωσα τό λόγο μου στον δόν Έστεβάν και είνε τών άδυνάτων αδύνατον να τόν παραδω... Άς μη χάνουμε ώστόσο τόν καιρό μας. Άς καλπάσουμε προς τήν έπαυλή, πάτερ μου. Ο δόν Έστεβάν κι' ή συνουσία του θα φτάσουν από στιγμής σε στιγμή και πρέπει να εμιασε έκει για να τούς ύποδεχθούμε...

ΤΟ ΔΡΑΜΑ ΤΗΣ ΕΛΑΓΧΟΒΗΣ

Ηνν συνεχίζουμε τήν αφήγησή μας, είνε ανάγκη να γερσίουμε άκριτά χρόνια όπισω και να σας διηγηθούμε με λίγα λόγια, ένα τρομερό αίματηρό δράμα, τού συνέβη μία νύχτα στη μικρή πόλι της Ίσπανίας Έλαγχόβη.

Στην πόλι αυτή ύπηρχε στα 1808 μία άρχοντική έπαυλή, έπαυλή—φρούριο μάλλον, έντελώς άκατοίκητη κι' έρημη.

Ήταν ή εποχή τού τ' Γαλλικά στρατεύματα τού Μ. Ναπολέοντος είχαν επιδρομή κατά της Ίσπανίας και έπειδή τμήματα τών στρατευμάτων αυτών είχαν φτάσει πολύ κοντά στην Έλαγχόβη, οί περισσότεροι κάτοικοί της είχαν φύγει και ή πόλι είχε ερημωθεί.

Έτσι ήσαν τά πράγματα, όταν ξαφνα μία νύχτα, έφτασε στην έρημωμένη έπαυλή της Έλαγχόβης ο διοικητής της, ο Ίσπανός άρχων δόν Ίωάννης Μεδιάνας.

Ο Μεδιάνας συνοδεύετο από τή νεαρά και ώραιότατη σύζυγό του Λουίζα, τόν μικρό του γιού Φάβιο, βροφός σχεδόν άκόμο, κι' έναν έμπιστο γέρο ύπηρέτη. Έφτασε δέ έτσι Ξεφανα και μυστικά στην Έλαγχόβη, με τό σκοπό να εγκαταστήση στην έπαυλή τή σύζυγό του και τό παιδί του, προκειμένου να τούς άρρηση μόνους κι' άπροσπάτετους και να τρέξη να πολεμήση για τήν πατρίδα του.

Περαισότερο άπ' τούς Γάλλους, ο δόν Ίωάννης Μεδιάνας φοβόταν για τή γυναίκα του τόν νεότερο άδελφό του, δόν Άντώνιο Μεδιάνα.

Ο Άντώνιο Μεδιάνα αγαπούσε τρελλά τή Λουίζα όταν ήταν έλειθβηρη, όπως κι' ο άδελφός του. Όταν όμως ή νέα έδειξε τήν προτίμησή της για τόν άδελφό του Ίωάννην, ο δόν Άντώνιο έξασκρινίστηκε, χωρίς κανείς να μάθη τί άλόγανε.

Ο δόν Ίωάννης όμως ήξερε καλά τόν άδελφό του. Ήξερε τό φλογερό του πάθος για τή Λουίζα, Ήξερε τί ήταν κινήος να κινή για να εκδικηθή. Για όλους αυτούς τούς λόγους, προκειμένου να φύγη για τά πεδία τών μαχών, άποφάσισε να κινήση τούς μόνους του θησαυρούς, τή λατρευτή του γυναίκα και τό παιδί του, στην άκρη έπαυλής της Έλαγχόβης και να τούς έμπιστευθή στον άρρωτισμένο του ειρηνοδίκη της πόλεως Ράμων Κοζέτο.

Λίγες μέρες κατόπι, ο δόν Ίωάννης Μεδιάνας, ήσυχος και βέβαιος για τήν ασφάλεια τών αγαπημένων του ύπάρξουν, φίλησε τή λατρευτή του Λουίζα και τό μοναζιχό του παιδί κι' έφυγε για τόν πόλεμο.

Μετά τήν άναχώρησή τού συζύγου της, ή Λουίζα Μεδιάνα ζούσε στην έπαυλή μία ζωή έντελώς έρημική. Μόνη της χαρά ήταν ο μικρός Φάβιος και μόνη της έλπίδα, έλπίδα γλυκειά και παρήγορη, ο γυρισμός τού πολυαγαπημένου της συζύγου.

Μά ή σκληρή μοίρα δέν θέλησε να χαρήση τήν εύτυχία στη Λουίζα Μεδιάνα. Καί μία μέρα, ή ώραιά άρχόντισσα έλιπροφορήθηκε, ότι ο λατρευτός της σύζυγος σκοτώθηκε σε μία μάχη.

Είχε βγει με τούς πειρατάς του στην έρημη άκρη της Έλαγχόβης...

Μόνη κι' έρημη πειά στον κόσμο, ή νεαρά άρχόντισσα άφοσιώθηκε στην άνατροφή του παιδιού της. 'Ο μικρός της Φάβιος ήταν ή μόνη παρηγοριά του μεγάλου της πόνου για το χαμό του άνδρός της.

'Αλλά και πάρα ή σκληρά μοίρα φύλαγε για τή Λουίζα Μεδιάνα νέες μεγαλύτερες συμφορές και δυστυχίες.

Άρκετοι καιρός είχε περάσει στο μεταξύ, όταν μιιά νύχτα, ή Λουίζα καθισμένη αντίκρου στο λίκνο που κοιμόταν το παιδί της, κίτταξε τή μεγάλη προσομοιογραφία του συζύγου της, που ήταν κρεμασμένη στον τοίχο και ξανάφερνε στή σκέψη της τήν τραυματική ήρωτική εύτυχία...

— Θεέ μου, μνήσκεις ή ώραία άρχόντισσα, ή βουλές σου είνε άνεξιγνήσιες. Είμαι πρόθυμη να ήσπερω ακόμα τά πάνδεινα σ' αυτόν τον κόσμο, άν τó θελήσης. Προστάτευε όμως τó παιδί μου, τó Φάβιο μου, Κύριε. Ευδόκησε να μεγαλώση και να γίνη εύτυχιος μένός μιιά μέρα...

Κόντευαν πειά μεσάνυχτα. 'Η Λουίζα σηκώθηκε, φίλησε άπαιλά τó παιδί της κι' άρχισε να τσιμαίεται να πλαγιάση, όταν ξξαφνα τó βλέμμα της έπεσε τυχαία στο μπαλνίσι του δωματίου, στο όποιο κρισόζοταν. Είδε τότε να στέκει εκεί ένας άνθρωπος, ένας ήπιότης λάνοιλος, τρομερός, άπειλητικός, άπαισιός, ό ίδιος ό σατανάς...

'Η κακότυχη γυναίκα αισθάνθηκε τόσον τρόμο στο αντίκρουμα του άνθρώπου αυτού, όποτε ή γλώσσα της παράλυσε, δέν είχε τή δύναμη ούτε να κρηαγιάση και να ζητήσει βοήθεια.

Τό άμα της είχε παγώσει, τά γόνάτα της λήγριαν.

'Ο τρόμος της όμως μεγαλώσε ακόμα περισσότερο, όταν ό άνθρωπος εκείνος προχώρησε ένα βήμα με τó χέρι στή λαβή του ξίφους του και τó πρόσωπό του φωτισήτε.

'Η Λουίζα Μεδιάνα τόν άναγνώρισε τότε άμέσως και φρίκη άπερίγραπτη, τή συγκλόνισε. γιατί μάντεψε τούς κακούργους σκοπούς του.

'Ο άνθρωπος εκείνος ήταν ό δόν 'Αντόνιο Μεδιάνας, ό αδελφός του μακαρίτου συζύγου της, ό άνθρωπος που τήν άγαπούσε παράφορα και ξενιτευτήκε έξ αιτίας της, ό άνθρωπος που όλοι τόν θεωρούσαν νεκρό.

'Η Λουίζα τόν κίτταξε κι' άγωνία και φρίκη, μη μπορώντας ακόμα ν' άρθρώση λέξι. 'Ηταν χλομή σαν τόν θάνατο. 'Η καρδιά της είχε σταματήσει τούς παλμούς της...

'Ο δόν 'Αντόνιο Μεδιάνας μπήκε στο δωμάτιο, με ύφος περήφανο και άγριο.

— Μην κινήεις, ελτε στή Λουίζα, μη ζητήσεις βοήθεια, άν αγαπάς τή ζωή του παιδιού σου.

Άκούοντας τά λόγια αυτά ή Λουίζα, έγινε πιο χλομή, λευκή σχεδόν άν τόν τρομό και τήν άγωνία της. Θά σφριαζόταν κάτω λιπόθυμη, νεκρή ίσως. 'Αλλά τήν κρατούσε στις αισθήσεις της ή λαχτάρα της για τó παιδί της, τόν Φάβιο της, ό όποιος διέτρεχε πραγματικώς μεγάλον κίνδυνο.

Κάνει όμως και ή άπελπισία τά θαυμάτά της. 'Οπλίζει κι' αυτή τις ψυχές με θάρρος κι' αυταπάρνησι. Και τó ίδιο συνέβη και στήν περίστασι αυτή. 'Η Λουίζα Μεδιάνα στάθηκε έξαλλη μπρος στο λίκνο του παιδιού της, κίτταξε περήφανα τόν δόν 'Αντόνιο Μεδιάνα, και τού ελτε με φωνή τολμηρή:

— Ποιός είσαι σ' ό που μπαίνεις εδώ σαν κλέφτης; Μ' αυτό τόν τρόπο μπαίνει ό αδελφός μου στο σπίτι της γυναίκας του αδελφού του; 'Ο δόν 'Αντόνιο Μεδιάνας είνε λοιπόν κακούργος και φοβάται τó φώς της ήμέρας;

'Ο δόν 'Αντόνιο έσφιξε τά δόντια του με λύσσα. "Ενα σατανικό χαμόγελο διεγράφη στο άγριο πρόσωπό του.

— Μη βιάζεστε, κυρία, ελτε στή Λουίζα. Θά ρθή ήμέρα, και δέν είνε μακριά ή ήμέρα αυτή, που θά μπώ εδώ μέσα υπό τó φώς της ήμέρας, ως άπλότος κύριος, ως άπλότος κληρονόμος της περιουσίας του πατέρα μου. Άπόψε δέν με συμφέρει αυτό και γι' αυτό μπήκα εδώ σαν κλέφτης. Ναι, σαν κλέφτης...

— Τι ζητάς λοιπόν; ρώτησε μ' άγνοια ή Λουίζα Μεδιάνα, ή όποια καταλάβαινε ότι κάτι τρομερό επρόκειτο να συμβή.

— Τι ζητώ; Δέν τó κατάλαβες, κυρία; Ζητώ να γίνω κόμης Μεδιάνας. Ζητώ τούς τίτλους μου, ζητώ τήν περιουσία μου, έφόσον ό πρωτότοκος αδελφός μου σκοτώθηκε...

— Άν ό 'Ιωάννης Μεδιάνας σκοτώθηκε, φώναξε, τρελλή πειά άν τήν άπελπισία της ή Λουίζα, ζει όμως τó παιδί του, τó παιδί μου, ό κληρονόμος τών Μεδιάνα.

"Ενα άπαισιό χαμόγελο ζωγραφίστηκε στο πρόσωπο του δόν 'Αντόνιο. "Ενα χαμόγελο σκληρό και καταχθόνιο...

'Η άτυχη Λουίζα έφριξε. Είχε νομίσει στήν άρχή πως ό 'Αντόνιο

Μεδιάνα έχόζοταν να εκδικηθή ως περιφρονηθείς έραστής και ήταν πρόθυμη να ήσπεση τó καθετί εκ μέρους του. 'Ηταν έτοιμη να δώση έξηγήσεις, να δικαιολογηθή για τόν έρωτά της προς τόν δόν 'Ιωάννη Μεδιάνα και τόν γάμο της μαζί του. 'Αλλά ό δόν 'Αντόνιο Μεδιάνα είχε άλλους, πιο τρομερούς, πιο καταχθόνιους σκοπούς. Έχόζοταν να γίνη κύριος τών τίτλων και της μεγάλης περιουσίας του πατέρα του. Είχε σκατολογήσει πειρατάς, είχε ναυλώσει ένα πλοίο και είχε βγει με τονίους σε μιιά έρημηκή άκτή της 'Ελαγχόδης, άποφασισμένος να κανονισή τó ζήτημα αυτό ήριστικώς, άποφασισμένος να πατήση πόνο σε πτώματα!...

Για τά πραγματοποιήση όμως τó τολμηρό του αυτό όνειρο, έφρελε να άπαλλαγή από τόν νόμιμο κληρονόμο τών Μεδιάνα, τόν μικρό Φάβιο, τó παιδί του πρωτότοκου αδελφού του. Σκόπευε λοιπόν να θανατώση τó άθώο μικρό;

Μόλις ή Λουίζα μάντεψε τήν τρομερή άπόφασι του δόν 'Αντόνιο, μόλις βεβαιώθηκε για τούς πραγματικούς σκοπούς του, έχωσε διαμαΐς όλο της τó θάρρος. Τά γόνάτα της λήθρην. Και με φωνή τρεμάμενη, με φωνή σθεσιμένη, έτραύλισε, κίτταζοντας κατάματα τόν δόν 'Αντόνιο:

— Τι σκέπτεσθε λοιπόν να κάμετε; Θέλετε να κάμετε κακό στο παιδί μου; 'Αλλά σε τί σ'άς έφταιξε; — Τι μου έφταιξε; άπάντησε ό δόν 'Αντόνιο, κι' ή όρη του σκοτεινίωσε. Ρωτάτε τί μου έφταιξε; Μου κλέβει τούς τίτλους μου, μου κλέβει τήν περιουσία μου και πρέπει να βγη από τή μέση.

'Η Λουίζα άφησε ένα ξεφωνητό φρέξι και άπογοήσεως, και ρίχτηκε γονατιστή μπρος στον δόν 'Αντόνιο, ό όποιος είχε καθήσει τώρα σε μιιά πολυθρόνα.

— 'Ελεος!... 'Ελεος!... φώναξε μ' άπελπισία. Δέν θά τó κάμετε αυτό, δέν θά μου σκοτώσετε τó παιδί μου. Πάρτε τά όλα, όλα, άλλ' άρπαστε μου τó παιδάκι μου, τόν λατρευτό μου Φάβιο...

— Όσο υπάρχει τó παιδί αυτό, δέν μπορώ να γίνω κύριος της πατρικής μου περιουσίας, άποκρίθηκε σκληρά ό δόν 'Αντόνιο.

— Δέν έχετε λοιπόν καρδιά; Είσαστε θηρίο; Ξεφώνισε ή άτυχη μητέρα.

'Ο δόν 'Αντόνιο χαμογέλασε λυπημένα.

— Κάνετε λάθος, άρχόντισσα Μεδιάνα, ελτε ειλικρινά. Έχω καρδιά και καρδιά τριφερή μάλιστα. Σεις δέν έχετε καθόλου καρδιά. Σεις που περιφρονήσατε τόν έρωτά μου για να γίνετε κατόπιν γυναίκα του αδελφού μου, του μοναδικού κληρονόμου του πατέρα μου.

— Δέν είν' άλληθεια αυτό που λέτε, άπάντησε ή Λουίζα. Δέν παντρεύτηκα τόν αδελφό σας από συμφέρον, αλλά γιατί τόν άγαπούσα και κι' άγαπούσε.

— Κι' έγώ δέν ε'άς άγαπούσα πιο πολύ κι' από τόν αδελφό μου;

— Ναι, μ' άγαπούσατε. Μιιά θέλατε να κάμω; Εφύγατε ξαφνικά, ξενιτευτήκατε και σε λίγον καιρό

εμάθαμε πως πεθάνατε. Σας ένοίξα νεκρό.

— Δικαιολογίες.

— Ορκίζομαι ότι λέω τήν αλήθεια.

— Έστο, κυρία, δέν έπιμένω. 'Εξ άλλου, δέν ήρθα εδώ για να παραπονεθώ ως προδοτής έραστής. 'Ηρθα για να πάρω ό,τι μου άνήκει, και θά τó πάρω.

— Σκέπτεσθε λοιπόν να σκοτώσετε ένα άθώο μικρό;

— Όχι, δέν θά βάρω τά χέρια μου στο αίμα του παιδιού σας. Δέν σκέπτομαι να τó σκοτώσω.

Άκούοντας τά λόγια αυτά ή Λουίζα Μεδιάνα, ξαναβρήκε κάτω τó θάρρος της. 'Η καρδιά της γέμισε από ελπίδα κι' εύγνωμοσύνη. Σήκωσε ψηλά τά χέρια της, σαν σε προσευχή, και ελπε στον δόν 'Αντόνιο:

— Ευχαριστώ, σας ευχαριστώ, δόν 'Αντόνιο! 'Ο Θεός να σας τó άναπαύσθω.

'Ο δόν 'Αντόνιο όμως τή διέκοψε με μιιά άπότομη χειρονομία και τής ελτε με σκληρή φωνή:

— Δέν θά σκοτώσω τó παιδί σας, κυρία, αλλά θά λάβω σχετικώς τή φροντίδα να μη μ' ένοχλήση ποτέ, να μην έμφανιστή ποτέ έμπρός μου, ζητώντας τούς τίτλους του.

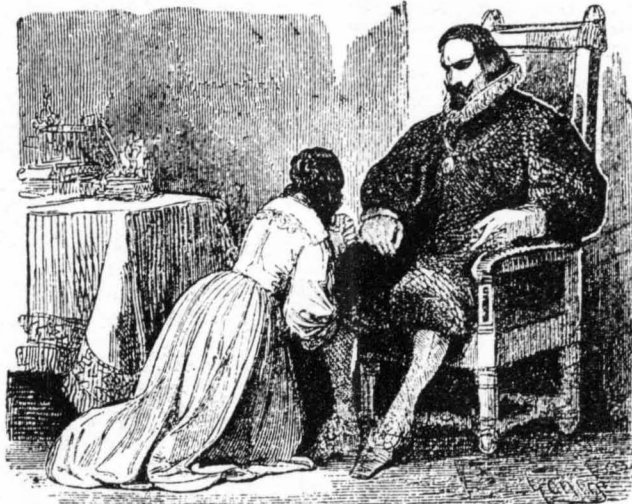
'Η Λουίζα έπάγωσε.

— Δηλαδή; ρώτησε τρέμοντας δλόκληρη, τί σκέπτεσθε να κάμετε; Δέν σκέπτεσθε βέβαια να με χωρίσετε από τó παιδί μου...

— Αυτό θά γίνη, κυρία. Θά ήμουν άνόητος άν άφαινα τó παιδί σας κοντά σας. Πάρτε τó άπόφασι, γιατί δέν έχω καιρό για χάσιμο. 'Η ώρα περνάει...

Τά λόγια αυτά του δόν 'Αντόνιο έκαμαν τή Λουίζα τρελλή από τήν άπελπισία της. Θά τής έπαίριαν τó παιδί της; Δέν θά ξανάδλεπε ποτέ πειά τόν άγαπημένο της μικρό Φάβιο; "Α, όχι, όχι, δέν θ' άφαινε να τής τόν πάρουν μέσα από τά χέρια της.

(Άκολουθεί)

— "Ελεος!... "Ελεος!... φώναξε άπελπισμένα ή Λουίζα Μεδιάνα.